

Arrest

nr. 341 044 van 12 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 mei 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 22 augustus 2017 aangetroffen op het grondgebied. Er werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Bij arrest nr. 215 666 van 24 januari 2019 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het annulatieberoep tegen deze beslissing.

1.2. Op 19 september 2017 legde verzoeker met de Nederlandse S.J. een verklaring van wettelijke samenwoning af bij de stad Aalst. Op 6 november 2017 werd de registratie van wettelijke samenwoning geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand, daar het een schijnwettelijke samenwoning betrof.

1.3. Op 4 maart 2018 werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Bij arrest nr. 201 418 van 20 maart 2018 werd bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van deze beslissing bevolen.

1.4. Op 6 maart 2019 huwde verzoeker in Rotterdam met de Nederlandse S.J..

1.5. Op 15 april 2019 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand te Aalst deze huwelijksakte te erkennen.

1.6. Op 2 juli 2020 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (echtgenoot) of van een ander familielid van een burger van de Unie (feitelijke partner) van S.J., van Nederlandse nationaliteit. Op 30 november 2020 werd beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 20. Bij arrest nr. 254 474 van 12 mei 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het annulatieberoep tegen deze beslissing

1.7. Op 6 december 2021 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse partner.

1.8. Op 2 juni 2022 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het tegen deze beslissing ingediende beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 279 905 van 9 november 2022.

1.9. Op 16 juni 2023 deed verzoekende partij samen met mevrouw H.-B., die de Belgische nationaliteit heeft, een huwelijksaangifte.

1.10. Op 16 januari 2024 werd verzoeker aangehouden door de onderzoeksrechter, omwille van verdenkingen van partnergeweld op mevrouw H.-B., wat op 15 januari 2024 op heterdaad werd vastgesteld. Verzoeker werd overgebracht naar de gevangenis van Gent.

1.11. Op 22 maart 2024 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Gent veroordeeld wegens intrafamiliaal geweld. Hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel (met aftrek van de periode die hij in voorlopige hechtenis heeft doorgebracht). Op dezelfde dag trof het bestuur een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en legde het ook een inreisverbod voor 3 jaar op.

1.12. Verzoeker dient op 29 maart 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.13. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 2 mei 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het tegen deze beslissingen ingediend beroep leidt tot arrest nr. 307 228 van 27 mei 2024 waarbij de voormelde beslissingen worden bevestigd.

1.14. Op 29 mei 2024 treft het bestuur een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De tegen deze akte bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging, wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 307 962 van 6 juni 2024.

1.15. Eveneens op 29 mei 2024 legt het bestuur een inreisverbod voor 8 jaar op. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer:

*Naam : [A.]
voornaam : [I.A.]
geboortedatum : [...]
geboorteplaats : [...]
nationaliteit : Nigeria*

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. De beslissing tot verwijdering van 29.05.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Onderhavig inreisverbod vervangt het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 22.03.2024.

Betrokkene vulde de vragenlijst van de politie met betrekking tot het hoorrecht in op 15.01.2024 en deze van Dienst Vreemdelingenzaken op 22.01.2024. Betrokkene verklaarde sinds 2009 in België te zijn. Hij is in het bezit van een Nigeriaans paspoort, dewelke zich in het gevangenisdossier bevindt. Betrokkene verklaarde geen kinderen te hebben in België, maar wel andere familieleden, namelijk C.M.S. wonende in Brussel. De aard van de relatie met deze persoon wordt niet nader toegelicht door betrokkene. Na opzoekingen kan deze persoon niet worden teruggevonden in de gegevensbank van Dienst Vreemdelingenzaken, althans niet met deze schrijfwijze. Het is dus niet aannemelijk dat deze persoon legaal in België verblijft. Bovendien heeft betrokkene de graad van gezinsleven met deze persoon niet aangetoond noch zijn afhankelijkheid van deze persoon. Betrokkene verklaarde een duurzame relatie te hebben met H.-B. J. wonende te Gent. Zij heeft de Belgische nationaliteit en is tevens het slachtoffer van de feiten waarvoor hij op 22.03.2024 werd veroordeeld. Uit het gevangenisdossier blijkt dat zij hem bezoekt in de gevangenis. Betrokkene heeft op 08.08.2023 een aangifte van huwelijk ingediend bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van Gent met deze dame. Het feit dat betrokkene aangifte heeft gedaan van het voornemen om te huwen geeft hem geen automatisch recht op verblijf. Betrokkene kan naar zijn land terugkeren om een visum te krijgen met oog op dit huwelijk. Zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden bovendien te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Binnen deze precaire context kozen zij er alsnog voor om in België een gezinsleven uit te bouwen. De partner van betrokkene behoorde dan ook te weten dat dit mogelijk zou leiden tot een situatie waarin haar partner niet langer in België kan of mag verblijven. Uit niets blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen. Bovendien heeft betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Het feit dat betrokkene een partner heeft in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Het is opmerkelijk dat de feiten van slagen en verwondingen zijn gepleegd op de partner in kwestie. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Op 19.07.2017 werd er een verklaring tot wettelijke samenwoning ondertekend tussen betrokkene en zijn toenmalige partner, J.S.. Op 06.11.2017 werd deze wettelijke samenwoning geweigerd door het Team Vreemdelingenzaken van de Stad Aalst. Op 06.03.2019 zijn beiden gehuwd in Rotterdam, Nederland. De burgerlijke stand van Aalst weigerde de erkenning van dit huwelijk op 15.04.2019. Gezinshereniging met J.S. werd dan ook logischerwijze op 30.11.2020 geweigerd. Een 2de procedure gezinshereniging werd op 02.06.2022 geweigerd. Gezien de actuele relatie van betrokkene met H.-B. J. zou het aannemelijk moeten zijn dat de relatie met J.S. werd stopgezet. Tijdens zijn interceptie door de politie op 14.01.2024 heeft betrokkene echter verklaard nog steeds een langdurige relatie te hebben J.S.. Tevens blijkt uit een vragenlijst afgenomen door de politie dat betrokkene kinderen, broers en zussen heeft in zijn land van herkomst. Gelet op het voorgaande wordt een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden niet aangenomen. Betrokkene verklaarde diabetes te hebben en een hoge bloeddruk. Hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Verder verklaarde hij niet naar Nigeria te willen terugkeren. Hij verklaarde dat hij reeds 16 jaar in Europa is en dat hij geen opvang heeft in zijn land van herkomst. Hij heeft de eigendommen van zijn familie verkocht om naar België te komen en hier zijn leven uit te bouwen. Hij verklaarde dat als hij terug zou gaan naar Nigeria, hij daar riskeert vermoord te worden omdat hij zijn eigendommen heeft verkocht. Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn, namelijk doordat hij daar geen opvang heeft, volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden aannemelijk te maken. Wat betreft de vrees om in Nigeria vermoord te worden omdat hij de eigendommen van zijn familie heeft verkocht, komt het aan betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij bij een verwijdering naar het land van oorsprong zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Een eventualiteit dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378). Een reëel risico op blootstelling aan een onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden werd niet aangetoond. Op 29.03.2024 heeft betrokkene internationale bescherming gevraagd in het Centrum voor

Illegalen van Brugge. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft hem uiteindelijk de statuten van subsidiaire bescherming en vluchteling geweigerd op 27.05.2024. Een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd tegen zijn partner of een persoon met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft, feiten waarvoor hij op 22.03.2024 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden, met uitstel behalve de voorlopige hechtenis. Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ Gent op 15.01.2024 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van intra-familiaal geweld. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat er politionele vaststellingen zijn van de slagen, waaronder de verklaringen van het slachtoffer, zijn partner, die gesteund worden door de op haar vastgestelde verwondingen waarvan er foto's voorhanden zijn evenals een medisch attest. Betrokkene heeft zijn partner meermaals slagen en verwondingen toegebracht, ondermeer op 9 oktober 2023 en op 15 januari 2024 te 9030 Mariakerke. Dergelijke feiten brengen trauma toe aan het slachtoffer en verhogen het gevoel van onveiligheid in de samenleving. Het gedrag van betrokkene wijst op een agressieve ingesteldheid zonder respect voor de fysieke integriteit van zijn partner, hetgeen zonder meer bedreigend is voor de geviseerde persoon en de openbare veiligheid. Feiten van partnergeweld zijn maatschappelijk onaanvaardbaar. Het gevaar op recidive en mogelijke escalatie is niet denkbeeldig gelet op de ingesteldheid van betrokkene, alsook gelet op het meervoudige van de feiten, zoals daartoe aanwijzingen zijn, en de relationele context ervan.

Gezien het gewelddadige karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

1.16. Op 28 september 2024 werd verzoeker gerepatrieerd naar Nigeria.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker onder meer de schending op van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij betoogt in een tweede onderdeel van zijn middel onder meer als volgt:

“Tweede onderdeel: wat betreft de werkelijke, ernstige en actuele bedreiging die uitgaat van verzoeker naar de Belgische openbare orde.

15.

Verzoeker is reeds in België sinds 2009 en verblijft quasi-ononderbroken in het Rijk (hij is eenmalig teruggekeerd naar Nigeria, hetgeen van zeer korte duur was, omwille van zakelijke redenen).

Hij werd nog nooit eerder veroordeeld voor enig misdrijf tot voor zijn recente veroordeling van 22.03.2024 door de correctionele rechtbank van Gent.

Gedurende zijn verblijf van bijna meer dan 15 jaar (!) heeft zich dus keurig gedragen, tot zijn veroordeling in 2024.

Verzoeker heeft geen andere (ernstige) gerechtelijke antecedenten. Verweerder toont dit ook niet aan in de bestreden beslissing. Bovendien mag dit impliciet worden afgeleid uit de straf die werd opgelegd naar aanleiding van het vonnis dd. 22.3.2024. Verzoeker heeft immers een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel voor de volledige duur van deze straf (met aftrek van de voorlopige hechtenis). Dit betekent, op basis van artikel 8 van de Probatielwet (wet van 29 juni 1964), dat verzoeker nog nooit eerder tot een hoofdgevangenisstraf van 12 maanden of langer werd veroordeeld (immers, anders zou hij geen straf met uitstel kunnen verkrijgen).

Het is dus duidelijk dat verzoeker zich eerder niet schuldig heeft gemaakt aan (ernstige) strafbare feiten tot aan het meest recente (en enige) correctionele vonnis.

16.

Verweerder motiveert de bestreden beslissing, op basis van redenen van openbare orde, in eerste instantie enkel en alleen door te verwijzen naar de veroordeling omwille van intra familiaal geweld dd. 22.03.2024. Daarnaast hanteert verweerder een standaardformulering:

“Dergelijke feiten brengen trauma toe aan het slachtoffer en verhogen het gevoel van onveiligheid in de samenleving. Het gedrag van betrokkene wijst op een agressieve ingesteldheid zonder respect voor de fysieke integriteit van zijn partner, hetgeen zonder meer bedreigend is voor de geïdende persoon en de openbare veiligheid. Feiten van partnergeweld zijn maatschappelijk onaanvaardbaar. Het gevaar op recidive en mogelijke escalatie is niet denkbeeldig gelet op de ingesteldheid van betrokkene, alsook gelet op het meervoudige van de feiten, zoals daartoe aanwijzingen zijn, en de relationele context ervan. Gezien het gewelddadige karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.”

Dat Uw Raad in het verleden dergelijke formuleringen reeds heeft gehekelde (zie o.a. arrest nr. 223 911 van 11 juli 2019), waarbij quasi-letterlijk dezelfde standaardformulering werd opgeworpen door verweerder:

“[...] dat “gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”. Dit voldoet niet om aan te tonen dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Bovendien wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat “gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”. De motivering dat de verzoekende partij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te ‘kunnen’ schaden, volstaat niet in het licht van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet. De verwerende partij moet niet aantonen dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In het licht van artikel 74/11, §1 vierde lid, van de vreemdelingenwet moet de verwerende partij in de bestreden beslissing vaststellen dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor fundamenteel belang van de samenleving.”

Niet alleen moet de bedreiging ernstig zijn, zij moet ook actueel zijn.

Volgens het Hof van Justitie moet er sprake zijn van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Gaydarov, C 430/10, §33).

17.

Een strafrechtelijke veroordeling volstaat niet om het actuele en voldoende ernstige karakter van de beweerdelijke bedreiging te staven (zie o.a. arrest nr. 183 752 van 13 maart 2017):

“Uit deze interpretatie blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om het verblijf te weigeren. De verblijfsweigering moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden.”

Elke wetsovertreding houdt een zekere verstoring van de openbare orde in, maar deze verstoring volstaat an sich niet (zie arrest nr. 183 752 van 13 maart 2017):

“In deze rechtspraak wordt gepreciseerd dat het begrip ‘openbare orde’ hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie met name de arresten Rutili, punt 28, en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. blz. I 5257, § 66).”

18.

Uw Raad heeft al meermaals benadrukt dat het aan verweerder toekomt om deze afweging te maken en dat hij deze afweging – deugdelijk – moet motiveren.

Wanneer hij van mening is dat dergelijk actueel gevaar voor de openbare orde bestaat, dan moet hij dit staven.

Uw Raad gaf hierbij aan dat zij niet in deze rol van verweerder mag treden als annulatierechter (zie o.a. arrest nr. 223 911 van 11 juli 2019):

“In dit verband wijst de Raad er ook op dat het niet aan de Raad toekomt om op basis van de gegevens van het dossier in het arrest te motiveren waarom de verzoekende partij al dan niet een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor fundamenteel belang van de samenleving. De Raad kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).”

Verweerder zelf moet telkens een individuele afweging maken tussen de belangen van de vreemdeling en diens gezinsleven enerzijds en de belangen van de samenleving anderzijds.

Het is daarom noodzakelijk dat verweerder zijn beslissingen afdoende duidelijk motiveert. Om de belangen van de samenleving (omwille van de openbare orde) te laten primeren, moet zij dus aantonen dat verzoeker een actuele en werkelijk ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

19.

Gelet op het individuele karakter van elke afweging, bestaat er geen uniforme beslissingspraktijk, maar eerder een veelheid aan criteria waarmee rekening gehouden moet worden bij de beoordeling van de door verweerder ingeroepen “bedreiging” van de openbare orde.

Uw Raad heeft al veelvuldig criteria meegegeven die nuttig zijn in dit opzicht.

Uw Raad hield in eerdere arresten rekening met onder meer de volgende criteria (zie o.a. arrest nr. 222 941 van 20 juni 2019):

“In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip “gevaar voor de openbare orde” alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).”

Dit zijn echter niet de enige criteria die van belang zijn.

20.

Zo kan er ook rekening worden gehouden met recidivegevaar, dat in concreto moet worden aangetoond. Het criterium van het tijdsverloop kan hier helaas niet worden ingeroepen in het voordeel van verzoeker.

Verweerder motiveert de bestreden beslissing hoofdzakelijk op de recente veroordeling van verzoeker, waarbij hij het “voordeel” heeft dat de veroordeling van verzoeker effectief recent is, waardoor verzoeker in de onmogelijkheid verkeert om te kunnen aantonen dat hij is veranderd, daar waar de veroordeling zelf nog geen drie maanden oud is.

21.

Verweerder zal wel willen verwijzen naar het “herhaaldelijke” karakter van de feiten, waarbij twee voorvallen tussen verzoeker en zijn partner bewezen werden verklaard door de correctionele rechtbank van Gent. Verzoeker wenst Uw Raad erop te wijzen dat deze voorvallen in de tijd relatief kort op elkaar zijn gevolgd (met name 09.10.2023 en 15.01.2024) en dat dit geenszins een patroon vormde in deze relatie (of eerdere relaties). Verzoeker tracht hiermee op geen enkele wijze de feiten te minimaliseren, maar wenst er wel op te wijzen dat hij zich niet systematisch schuldig heeft gemaakt aan gewelddaden.

Bovendien mag het ook gezegd worden dat verzoeker al meer dan 15 jaar in België verblijft en nog nooit eerder gerechtelijk veroordeeld werd.

Dit is ook veelzeggend over het karakter van verzoeker.

Hoe dan ook, verweerder toont op geen enkel moment concreet aan dat verzoeker een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. Dit werd noch letterlijk, noch impliciet in zijn motivering in de bestreden beslissing opgenomen.

Nochtans moet verweerder bewijzen of minstens aannemelijk maken dat verzoeker in de toekomst opnieuw in de fout zou gaan (zie o.a. arrest nr. 280 947 van 28.11.2022):

“De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te beoordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier.”

Door louter te verwijzen naar de eerdere feiten en eerdere “agressieve ingesteldheid”, zonder te onderzoeken of die “agressieve” ingesteldheid, die gevaarlijk zou zijn voor de partner van verzoeker, maar ook ten opzichte van de maatschappij, überhaupt tot op heden nog bestaat.

22.

Uw Raad is in haar UDN-arrest dd. 06.06.2024 (stuk 9) niet verder ingegaan op het argument van verzoeker over de noodzaak van het bewijs inzake het actuele en ernstige risico voor de openbare orde, hetgeen verweerder dient te leveren. De reden hiervoor is dat de beslissing om het grondgebied te verlaten niet enkel op het argument van de openbare orde was gesteund, maar ook op het ontbreken van een geldige verblijfstitel in hoofde van verzoeker (conform art. 7, eerste lid, 1° Vw.).

Deze argumentatie gaat uiteraard niet op voor de bestreden beslissing, daar waar het een inreisverbod betreft, die enkel en alleen is gesteund op het argument van de openbare orde, hetgeen de kern uitmaakt van het betoog dat verzoeker hierboven heeft gevoerd:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.”

Verzoeker wenst op te merken dat het woord “actueel/actuele” in de gehele bestreden beslissing nergens werd opgenomen. Verweerder toont evenmin op een impliciete wijze aan dat hij onderzoek heeft gevoerd naar het actuele karakter van deze “bedreiging”.

Verwijzen naar het verleden is geen afdoende “onderzoek” naar de actualiteit, verwijzen naar een “mogelijk” recidivegevaar (dat wederom enkel gesteund is op het verleden) is dat evenmin.

Het is minstens al veelzeggend dat verweerder niet letterlijk spreekt in haar motivering van een “actuele” ernstige bedreiging.

23.

Het is verweerder die dit actuele risico moet bewijzen. Het is niet de taak van verzoeker om tegenbewijs te leveren dat hij géén actueel risico voor de openbare orde vormt, als verweerder dit in de eerste plaats niet eens concreet of aannemelijk maakt.

Dit is ook een onmogelijke bewijslast om te leveren. Immers, verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf met gewoon uitstel, niet met probatie-uitstel.

Er is dus geen enkele instantie die zich bezighoudt met de inschatting van het recidivegevaar, waardoor hierover geen relevante documenten kunnen worden voorgelegd.

Bovendien werd verzoeker onmiddellijk gearresteerd na het plegen van de strafbare feiten waarnaar verweerder verwijst (immers, aldus verbalisanten was er sprake van een betrapping op heterdaad). Hij heeft in voorlopige hechtenis gezeten totdat het vonnis werd geveld door de correctionele rechtbank van Gent (periode januari-maart 2024). Daarna werd hij nog altijd niet vrijgelaten, ondanks hij een straf met uitstel had gekregen, vermits hij werd overgebracht naar het centrum voor illegalen (CIB), waar hij tot op heden verblijft.

Verzoeker heeft zich met andere woorden niet kunnen “bewijzen” ten aanzien van de maatschappij dat hij een veranderd man is en spijt heeft van zijn daden.

Kortom, noch op basis van documenten, noch op basis van een re-integratie in de maatschappij (hij heeft die kans immers niet eens gekregen) kan hij aantonen dat hij geen actuele bedreiging vormt voor de openbare orde (hoewel hij dit niet móét kunnen aantonen, gelet op het feit dat verweerder er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij een actueel gevaar uitmaakt...).
Hoe kan een vreemdeling dit anders aantonen...?

24.

Hoewel er in het strafrecht geen plaats is voor vergeving van het slachtoffer van de feiten en dit (in principe) geen impact heeft op de beslissingen van de correctionele rechtbank, is dit wél enorm belangrijk in de context van het verblijfsrecht, vermits hier relationele belangen spelen.

Het is aan de maatschappij om partnergeweld af te keuren, maar het is aan de partners zelf om daarna te besluiten dat zij met elkaar verder wensen te gaan in de relatie.

Wanneer de correctionele rechter zijn taak heeft vervuld en de maatschappelijke afkeuring kenbaar heeft gemaakt, mag verweerder weliswaar nog kenbaar maken dat dergelijke feiten geen plaats kennen in onze maatschappij, maar hij heeft niet het recht om in te grijpen in de relatie en als een soort "tweede beschermer" van de partner (het slachtoffer) op te treden.

Verweerder treedt impliciet wel in deze rol, vermits hij de relatie onmogelijk maakt door de ene partner letterlijk fysiek te (doen) verwijderen van de andere.

25.

Wanneer de partner die het slachtoffer is geworden van dergelijke feiten de relatie verder wenst te zetten is dat zijn/haar goed recht. De vergeving van deze partner is niet doorslaggevend als criterium an sich, maar hiermee mag wel (in het voordeel van verzoeker) rekening gehouden worden in de beslissing met betrekking tot het verblijfsrecht en de beoordeling van het risico voor de openbare orde. In het algemeen dient er rekening te worden gehouden met de houding van de veroordeelde vreemdeling ten opzichte van het slachtoffer (zoals bv. een bemiddeling; zie arrest nr. 205 336 van 14 juni 2018).

Verzoeker verwijst naar een arrest, waarin de vergeving van de partner (hoewel op een langere termijn bekeken/onderzocht in het arrest in kwestie) wel degelijk als positief element werd meegewogen in de beslissing van Uw Raad (zie arrest nr. 250 256 van 2 maart 2021):

"De verzoeker heeft zoals de verwerende partij terecht opmerkt wel nog een veroordeling opgelopen in 2012, doch deze veroordeling was in het kader van intra familiaal geweld. Deze feiten werden gepleegd ten aanzien van de huidige partner van verzoeker. Echter blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker zich sedert deze veroordeling heeft verzoend met zijn partner. Meer nog, na een positief advies van het parket zijn ze in 2018 gehuwd en samen hebben ze inmiddels 4 kinderen. Het is dan ook geheel onredelijk om te verwijzen naar deze veroordeling om thans te stellen dat verzoeker op grond van deze veroordeling nog een actueel gevaar vormt voor de maatschappij."

Verweerder faalt in zijn bewijslast en toont niet aan dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de maatschappij."

2.2. Verzoeker voert aan dat het bestuur de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden bij de beoordeling of hij een ernstige en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Volgens verzoeker beperkt het bestuur zich tot een verwijzing naar zijn veroordeling van 22 maart 2024 wegens partnergeweld en tot algemene standaardzinnen over onveiligheid en mogelijk recidivegevaar, zonder een voldoende concreet en individueel onderzoek te voeren naar zijn situatie. Hij benadrukt hierbij dat hij sinds 2009 nagenoeg ononderbroken in België verblijft, voor 2024 geen enkele veroordeling opliep en de opgelegde straf (15 maanden met volledig uitstel) niet wijst op andere ernstige gerechtelijke antecedenten. Daarbij merkt hij op dat de bewezen feiten twee incidenten betreffen die relatief kort op elkaar volgden (9 oktober 2023 en 15 januari 2024) en volgens hem geen structureel patroon van partnergeweld aantonen. Uit deze feiten mag niet zonder meer een blijvende agressieve ingesteldheid en actueel maatschappelijk gevaar worden afgeleid. Verzoeker benadrukt dat een strafrechtelijke veroordeling niet automatisch wijst op een actuele bedreiging voor de openbare orde: er moet worden gekeken naar het persoonlijk gedrag, de aard/ernst van de feiten, het tijdsverloop, en vooral het concrete recidiverisico op het moment dat de bestreden beslissing wordt getroffen. Verweerder moet hierbij concreet aantonen dat verzoeker een neiging vertoont om opnieuw strafbaar gedrag te plegen. Hij is hierin tekortgeschoten en gebruikt een algemene, gestandaardiseerde motivering over trauma voor het slachtoffer, onveiligheids-gevoel, agressieve ingesteldheid, maatschappelijk onaanvaardbaar karakter van partnergeweld, "niet denkbeeldig" recidivegevaar en "risico tot nieuwe schending". Hij stelt dat verweerder geen objectieve elementen verzamelt of afweegt over het actuele recidiverisico. In dit verband wijst hij op verzoening met de partner die hem is komen bezoeken bij zijn vasthouding als relevant element bij de beoordeling. Verzoeker besluit dat verweerder, door vooral op het verleden te steunen en onvoldoende

actuele gegevens in rekening te nemen, niet zorgvuldig vaststelt dat hij een actuele ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker benadrukt dat het niet zijn taak is om te bewijzen dat hij geen actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde sedert zijn laatste veroordeling.

2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht: dit beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr.154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

2.4. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt: “[...] *De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*”

2.5. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet heeft verweerder een discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Hij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe hij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en daarbij alle relevante feiten te betrekken.

2.6. In zijn arrest van 18 juli 2019 met nr. 112/2019 heeft het Grondwettelijk Hof in punt B.67.3 verduidelijkt dat *“alleen een ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid, die de minister of zijn gemachtigde specifiek moet motiveren door te steunen op een risicoanalyse van het gevaar dat de betrokkene in de toekomst zal betekenen, een inreisverbod van meer dan vijf jaar [kan] verantwoorden”*.

2.7. Vermits artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), past het ook te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ).

2.8. De vaststelling van een actuele bedreiging voor de openbare orde vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer* 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te beoordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat volgens het Grondwettelijk Hof zoals gezegd een onderzoek naar het risico van recidive omvat. Het bestuur moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve en persoonlijke elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij wordt nog opgemerkt dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

2.9. De Raad isoleert uit de bestreden beslissing de overwegingen die verband houden met verzoekers bedreiging voor de openbare orde:

“[...]”

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd tegen zijn partner of een persoon met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft, feiten waarvoor hij op 22.03.2024 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden, met uitstel behalve de voorlopige hechtenis. Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ Gent op 15.01.2024 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van intra-familiaal geweld. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat er politionele vaststellingen zijn van de slagen, waaronder de verklaringen van het slachtoffer, zijn partner, die gesteund worden door de op haar vastgestelde verwondingen waarvan er foto's voorhanden zijn evenals een medisch attest. Betrokkene heeft zijn partner meermaals slagen en verwondingen toegebracht, ondermeer op 9 oktober 2023 en op 15 januari 2024 te 9030 Mariakerke. Dergelijke feiten brengen trauma toe aan het slachtoffer en verhogen het gevoel van onveiligheid in de samenleving. Het gedrag van betrokkene wijst op een agressieve ingesteldheid zonder respect voor de fysieke integriteit van zijn partner, hetgeen zonder meer bedreigend is voor de geviseerde persoon en de openbare veiligheid. Feiten van partnergeweld zijn maatschappelijk onaanvaardbaar. Het gevaar op recidive en mogelijke escalatie is niet denkbeeldig gelet op de ingesteldheid van betrokkene,

alsook gelet op het meervoudige van de feiten, zoals daartoe aanwijzingen zijn, en de relationele context ervan.

Gezien het gewelddadige karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

2.10. Het door verzoeker begane misdrijf is gelet op de strafmaat niet van een zodanig ernstige aard dat er inherent een actuele bedreiging voor de openbare orde van uitgaat. De in de bestreden beslissing vermelde strafrechtelijke kwalificatie, *“Slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg”* die verzoeker heeft toegebracht aan zijn partner zijn uiteraard af te keuren maar op basis van een eenmalige veroordeling voor dergelijk gedrag kan geen actuele bedreiging voor de openbare orde worden weerhouden. In de bestreden beslissing wordt gewag gemaakt van een *“gewelddadig”* karakter van de feiten maar er worden geen details verstrekt over de begane feiten en in het elektronisch administratief dossier is geen enkel stuk terug te vinden dat meer licht kan werpen op de precies begane feiten. De Raad wijst er hierbij op dat het vonnis van de correctionele rechtbank van Gent van 22 maart 2024 zich niet bevindt in het elektronisch administratief dossier. In het in de bestreden beslissing aangehaalde *“TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ Gent op 15.01.2024”* dat is opgenomen in het elektronisch administratief dossier, worden ook geen nadere details van de vastgestelde feiten verstrekt. In een *“TARA-commentaar”* van de politie van 15 januari 2024 (stuk 118 in het elektronisch administratief dossier) kan gelezen worden: *“De feiten van intrafamiliaal geweld zitten vervat in het aanvankelijk proces-verbaal met nummer GE.[...].”*, maar dit PV bevindt zich niet in het elektronisch administratief dossier. Het in de bestreden beslissing aangehaalde *“aanhoudingsmandaat”* is hierin wel opgenomen, maar ook hierin worden geen nadere concrete details verstrekt. Er is verder geen sprake van meermalige veroordelingen voor geweld, in intrafamiliale sfeer of daarbuiten, van andere begane misdrijven, van psychosociale verslagen waaruit een agressieve ingesteldheid blijkt of een hoog risico op veelvuldig gewelddadig gedrag, ... In het elektronisch administratief dossier bevindt zich alvast een uittreksel van een blanco-strafregister, opgesteld op 17 januari 2024 door de FOD Justitie (stuk 127). De Raad leest nergens in het bestreden inreisverbod de door het Grondwettelijk Hof vereiste risicoanalyse van het gevaar dat verzoeker in de toekomst zal betekenen die een inreisverbod van in casu 8 jaar kan verantwoorden. Verzoeker moet immers niet alleen een ernstige bedreiging vormen voor de openbare orde, het moet ook gaan om een actuele bedreiging die het voorwerp moet zijn van een risicoanalyse, waarbij diens persoonlijke elementen moeten worden betrokken. Verweerders poneringen dat er sprake is van een gevaar op recidive en *“mogelijke escalatie”* gezien de *“agressieve”* *“ingesteldheid”* van verzoeker en het *“meervoudige”* van de feiten, kan niet worden bestempeld als een dergelijke concrete individuele risicoanalyse. De agressieve ingesteldheid van verzoeker die ervoor zou zorgen dat er sprake is van een *“mogelijke escalatie”* in de toekomst, wordt niet nader toegelicht. Zoals gezegd bevindt het vonnis van de correctionele rechtbank van Gent van 22 maart 2024 zich niet in het elektronisch administratief dossier. Er kan dus niet worden nagegaan of voormelde rechtbank gewag heeft gemaakt van een agressieve ingesteldheid van verzoeker en, zo ja, waarop dit gebaseerd werd. Het is alleszins niet omdat verzoeker eenmaal werd veroordeeld voor intrafamiliaal geweld op H.B.J., dat hij een gewelddadige ingesteldheid heeft waardoor intrafamiliale relaties in de toekomst riskeren te escaleren tot dergelijk geweld, minstens laat verweerder na uiteen te zetten waaruit hij dit afleidt. Voor wat betreft het *“meervoudige”* van de feiten: verzoeker werd niet meermaals veroordeeld wegens intrafamiliaal geweld. Verzoeker werpt op dat zijn veroordeling door de correctionele rechtbank van Gent op 22 maart 2024 zijn enige veroordeling is sinds zijn verblijf in België dat hij omschrijft als een *“quasi onderbroken”* verblijf in het Rijk sedert 2009. Verweerder betwist dit alles niet in zijn nota. De bestreden beslissing oppert dat er sprake is van het meermaals toebrengen van slagen en verwondingen aan de partner, *“ondermeer”* op 8 oktober 2023 en 15 januari 2024. Het is zeker dat verzoekers correctionele veroordeling op 22 maart 2024 betrekking heeft op twee feiten van intrafamiliaal geweld op H.B.J, gepleegd op 8 oktober 2023 en op 15 januari 2024. Verzoeker geeft dit immers zelf toe in zijn verzoekschrift. Dat er nog meer feiten zouden zijn gebeurd op andere dagen wordt gesuggereerd maar niet verduidelijkt in de bestreden beslissing en omdat het vonnis van de correctionele rechtbank van Gent van 22 maart 2024 zich niet bevindt in het elektronisch administratief dossier kan de Raad dit niet nagaan. De Raad gaat dus uit van twee feiten van intrafamiliaal geweld, gepleegd op 8 oktober 2023 en op 15 januari 2024. Het is echter niet zorgvuldig om uit deze twee kort op elkaar volgende feiten, opgenomen in dezelfde veroordeling, een structureel of systematisch patroon van partnergeweld en aldus een actuele bedreiging, niet alleen voor de partner van verzoeker maar ook voor de openbare orde, af te leiden. Een en ander klemt des te meer daar zoals reeds verschillende malen gezegd, de betrokken veroordeling van verzoeker zich niet bevindt in het elektronisch administratief dossier en dus niet kan worden nagegaan welke feiten verzoeker precies gepleegd heeft die werden weerhouden door de correctionele rechtbank. Het volstaat te dezen niet te verwijzen naar politieverlagen en het aanhoudingsmandaat die zoals gezegd bovendien ook geen nadere details verstrekken. Er wordt ook verwezen naar foto's en een medisch attest in de bestreden beslissing, maar ook deze bevinden zich niet in het elektronisch administratief dossier. De Raad leest in de bestreden beslissing nog dat er gewag wordt gemaakt van het *“meervoudige”* van de feiten *“zoals daartoe aanwijzingen zijn”* maar dit laatste zinsdeel wordt niet nader toegelicht en het is de Raad bijgevolg niet duidelijk wat daarmee precies wordt bedoeld, los van het aangenomen gegeven dat verzoeker voor 2 feiten van intrafamiliaal geweld werd veroordeeld door de

correctionele rechtbank van Gent op 22 maart 2024. Het aanhoudingsmandaat van een onderzoeksrechter van 15 januari 2024 dat zich bevindt in het elektronisch administratief dossier (stuk 128) maakt wel één en ander duidelijker: het bestuur heeft hier namelijk duchtig uit gekopieerd, m.i.v. het woord “aanwijzingen”, dat deze onderzoeksrechter gebruikte ter ondersteuning van een beslissing van voorlopige hechtenis van verzoeker, zijnde dus een andere doelstelling dan die van de bestreden beslissing. Zoals verzoeker stelt wordt in de bestreden beslissing verder geen rekening gehouden met elementen die zijn persoonlijke situatie kenmerken zoals het gegeven dat H.B.-J., na zijn veroordeling wegens intrafamiliaal geweld op haar, verzoeker bezocht toen hij werd vastgehouden, dat het verzoekers enige veroordeling betreft in België sedert zijn verblijf alhier en dat er geen andere gerechtelijke antecedenten zijn, waar zijn veroordeling tot een gevangenisstraf met uitstel, met aftrek van de periode dat hij in voorlopige hechtenis heeft doorgebracht, op wijst. Waar het bestuur stelt dat feiten van intrafamiliaal geweld “het gevoel van onveiligheid in de samenleving [verhogen]” en “maatschappelijk onaanvaardbaar” zijn, alsook algemeen wijst op “de maatschappelijke impact van deze feiten” en het bedreigend karakter ervan, kan de Raad niet anders dan concluderen dat dergelijke motivering er in wezen op neerkomt dat wordt vastgesteld dat verzoeker door het plegen van strafbare feiten de maatschappelijke orde heeft verstoord met een impact hiervan op de samenleving, wat evenwel bij elke wetsovertreding die leidt tot een correctionele veroordeling het geval is (cf. arrest van het HvJ van 11 juni 2015 in de zaak C-554/13, §60: “(...) het begrip „gevaar voor de openbare orde”[verreist] hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”. Waar in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van de partner, dat bedreigend is voor de persoon alsook van een “trauma” voor het slachtoffer, is dit ook niet meer dan een (mogelijke) impact van de gepleegde strafbare feiten op mevrouw H.B.-J. Het klemt hierbij namelijk dat verweerder niet de objectieve grondslag meegeeft waarop hij dit “trauma” baseert. Dit heeft H.B.-J. alleszins niet verhinderd om verzoeker te komen bezoeken tijdens zijn vasthouding. Wat er ook van zij, dergelijke vaststellingen kunnen niet volstaan om te besluiten dat er sprake is van een actuele bedreiging voor de openbare orde.

2.11. Derhalve is het enig middel gegrond voor zover de schending van de zorgvuldigheidsplicht werd opgeworpen.

2.12. Het verweer in de nota kan niet leiden tot een ander oordeel. Voor wat betreft de aangevoerde kritiek van verzoeker kan hierin gelezen worden:

“In casu heeft het bestuur, na te hebben toegelicht op welke gronden het inreisverbod wordt opgelegd, ook gemotiveerd waarom zij van mening is dat er sprake is van een 4 persoonlijke gedrag van verzoeker dat een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en waarom een inreisverbod van 8 jaar proportioneel is. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd gesteld wat volgt: (...)

In de bestreden beslissing wordt onder meer verwezen naar de veroordeling die verzoeker heeft opgelopen wegens partnergeweld. Bovendien wordt niet louter verwezen naar de opgelopen veroordeling, maar wordt ook de aard van de inbreuk(en) besproken en de maatschappelijke impact van die feiten. Daarnaast wordt ook gewezen op de agressieve ingesteldheid en het gevaar voor recidive. Het is zeker niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat verzoeker door zijn gedrag aantoonde een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde, wel integendeel.

In casu werd aan verzoeker in toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet een inreisverbod opgelegd met een duur van 8 jaar omwille van “een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid”. Verzoeker acht een inreisverbod met een duur van 8 jaar in zijn geval disproportioneel. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat een lidstaat het begrip “gevaar voor de openbare orde” in het kader van richtlijn 2008/115/EG geval per geval dient te beoordelen aan de hand van een individueel onderzoek teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde (cf. HvJ 11 juni 2015, Zh. en O., nr. C-554/13, § 50). Dit is in casu gebeurd. Er wordt in de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd waarom er in het geval van verzoeker een inreisverbod van 8 jaar wordt opgelegd.”

2.13. Verweerder gaat niet in concreto in op verzoekers kritiek dat de bestreden beslissing niet getuigt van een zorgvuldige afweging van de elementen om te komen tot de conclusie dat hij een actuele ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Door te citeren wat er kan gelezen worden in de bestreden beslissing, te benadrukken dat werd gewezen op verzoekers agressieve ingesteldheid en het gevaar voor recidive en van oordeel te zijn dat de gedane afweging voldoet aan de door de rechtspraak van het HvJ gestelde vereiste dat er sprake moet zijn van een individueel onderzoek om na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde, kan verweerder de vernietiging niet afwenden.

2.14. De in punt 2.11. gedane vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een bespreking van de andere onderdelen van het middel dringt zich niet op, aangezien dit niet kan leiden tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 mei 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN M. EKKA